

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A-VIII-A CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA CIVILĂ NR. 3333

Ședința publică de la 11.06.2015

Curtea constituită din :

PREȘEDINTE	ILIE CAMELIA MARIA
JUDECĂTOR	POGORAN OANA DANIELA
JUDECĂTOR	GRECU MĂDĂLINA ELENA
GREFIER	MIHU LUCREȚIA

Pe rol soluționarea **recursului** declarat de **recurenta** – **pârâta SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE** împotriva *Sentinței civile nr.5241/04.09.2014* pronunțată de *Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal* în dosarul nr.15862/3/ CA/2014, în contradictoriu cu **intimatul** – **reclamant SINDICATUL UNIT AL SALARIAȚILOR RADIO ROMÂNIA.**

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns părțile: *la prima strigare a cauzei a răspuns* recurenta – pârâtă – prin consilier juridic Milan Mariana, cu delegație de reprezentare la fila 65 dosar, intimatul – reclamant – prin Președinte Adrian Valentin Moise; *la cea de-a doua strigare a cauzei a răspuns* recurenta – pârâtă – prin consilier juridic Milan Mariana, cu delegație de reprezentare la fila 65 dosar, intimatul – reclamant – prin Președinte Adrian Valentin Moise și prin avocat Preoteșescu Petre Ovidiu, cu împuternicire avocațială la fila 64 dosar.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, *la prima strigare a cauzei, la ordine,*

Reprezentantul legal al intimatului – reclamant - Adrian Valentin Moise – ce deține funcția de Președinte al SINDICATULUI UNIT AL SALARIAȚILOR RADIO ROMÂNIA, legitimat de instanță cu CI seria " " nr.

CNP _____ învederează că apărătorul său, domnul avocat Preoteșescu Petre Ovidiu răspunde într-un alt dosar aflat pe rolul altei instanțe de judecată, urmând ca în cel mai scurt timp să se prezinte și în această cauză. Solicită astfel a se lăsa dosarul la sfârșitul ședinței de judecată, pentru ca dezbaterile să aibă loc și în prezența apărătorului său ales.

Reprezentantul recurente – **pârâte** având cuvântul pe aspectul învederat de reprezentantul intimatului – reclamant, de lăsare a cauzei la a II-a strigare, lasă la aprecierea instanței.

Curtea față de cele învederate de reprezentantul intimatului – reclamant, pentru a ca dezbaterile să aibă loc și în prezența apărătorului ales al acestei părți, apreciază necesară lăsarea cauzei la a II-a strigare.

La a II-a strigare a cauzei apărătorul intimatului – reclamant depune la dosar practică judiciară a acestei instanțe în spețe similare, solicitând, ca și probă, în apărare, înscrisurile anexate la întâmpinarea depusă anterior la dosar.

Reprezentantul recurenteii – pârâte arată că nu se opune la proba cu înscrisuri solicitată de intimatul – reclamant, prin apărătorul său; la rândul-i solicitând în dovedirea motivelor de recurs proba cu actele depuse la dosar.

Curtea studiind actele și lucrările dosarului, raportat la obiectul pricinii dedusă judecării și deliberând asupra probei solicitată de ambele părți, în temeiul dispozițiilor art. 255 coroborat cu art. 258 alineat 1 Cod procedură civilă încuviințează pentru acestea proba cu înscrisuri, cele depuse la dosar.

Reprezentanții ambelor părți învederează că nu mai au cereri de formulat, excepții de formulat și probe de administrat, solicitând cuvântul pe fondul recursului ce face obiectul pricinii dedusă judecării.

Curtea, nemaifiind alte cereri de formulat și probe de administrat, declară deschise dezbaterile, în temeiul dispozițiilor art. 392 din Noul Cod de procedură civilă și acordă reprezentanților părților cuvântul pe fondul recursului.

Reprezentantul recurenteii – pârâte solicită admiterea recursului, astfel cum a fost formulat și motivat.

Astfel cum a susținut și prin motivele de recurs, instanța de fond în mod eronat a interpretat că Societatea Română de Televiziune face parte din categoria autorităților sau instituțiilor publice obligate la comunicarea informațiilor de interes public potrivit Legii nr. 544/2001, fără să țină seama la modul concret de calitatea specifică SRR, anume aceea de mijloc de informare în masă și fără să țină seama de distincția clară dintre mijloacele de informare în masă (cum este cazul SRR) și instituțiile publice.

De asemenea, la pronunțarea hotărârii instanța de judecată nu a avut în vedere faptul că, o parte din informațiile solicitate de reclamantă nu fac parte din categoria informațiilor de interes public, respectiv informațiile cu privire la celelalte sindicate din cadrul SRR (număr de membri, sediu, număr de membri cărora li se reține cotizația sindicală) iar celelalte informații se regăsesc publicate din oficiu pe site-ul SRR www.radioromania.ro, secțiunea „informații de interes public - rapoarte”, în rapoartele de activitate. Este vorba de informațiile referitoare la numărul de salariați SRR, numărul de colaboratori, care au contracte de colaborare, contracte de prestări servicii. Potrivit prevederilor art. 5 alineat 4 din Legea nr. 544/2001 accesul la informațiile prevăzute la alineatul 1 din același articol (comunicate din oficiu de instituție) se realizează prin afișare la sediu, prin publicare în Monitorul Oficial (ex. rapoartele de activitate anuale, cotul de execuție bugetară, hotărâri ale Parlamentului României privind numirea Președintelui Consiliului de Administrație al SRR precum și de desemnare a membrilor acestuia) sau prin mijloace de informare în masă, în pagina de internet.

Apreciază astfel că, având în vedere publicarea din oficiu a acestor informații de către SRRR pe pagina de internet proprie, reclamantul nu mai poate solicita furnizarea acestor informații și în scris.

Față de aceste considerente și față de cele expuse pe larg, în cuprinsul motivelor de recurs formulate în scris la dosar, solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și pe fond respingerea cererii de chemare în judecată formulată de reclamant, ca fiind neîntemeiată.

Apărătorul intimatului – reclamant solicită a se avea în vedere atitudinea procesuală exprimată la acest moment de reprezentantul recurentului – pârât, care nu mai neagă faptul că trebuia să răspundă în baza Legii nr. 544/2001, adică să răspundă la informațiile cu caracter public solicitate de partea pe care o reprezintă.

Prin urmare, solicită respingerea recursului, ca nefondat și menținerea hotărârii pronunțată de instanța de fond, ca fiind legală și temeinică, pentru considerentele expuse pe larg în cuprinsul întâmpinării depusă la dosar. Solicită a se avea în vedere că instanța de fond a analizat temeinic fiecare aspect, atât procedural cât toate aspectele invocate în fond de ambele părți din proces. În mod evident recurenta – pârâtă este instituție publică, funcționând în baza Legii speciale nr. 41/1994, este autoritate publică, persoanele care conduc Societatea au caracter de demnitate publică, fiind asimilați demnităților publice. Informațiile solicitate (numărul de sindicate, numărul se sindicaliști...) nu intră în categoria informațiilor cu caracter personal. NU a solicitat niciodată numele angajaților ori datele lor de identificare (CNP, adresă, număr de telefon), ci doar numărul salariaților, în ansamblu, numărul de sindicate și numărul de membri pentru fiecare în parte.

În ceea ce privește un alt aspect invocat de recurenta – pârâtă, respectiv acela că, fiind societate ce lucrează în media nu era obligată să furnizeze informații, solicită a se avea în vedere faptul că partea pe care o reprezintă nu a solicitat informații la care recurenta – pârâtă a „ajuns” în calitate de societate media, ci a solicitat informații de interes public cu privire la însăși persoana juridică Societatea Română de Televiziune. Solicită și cheltuieli de judecată, conform chitanței și facturii fiscale ce le depune acu la dosar.

Reprezentantul recurentei – pârâte în replică la susținerile formulate de apărătorul intimatului – reclamant, cu privire la interesul motivat de intimatul – reclamant, respectiv acela de a verifica reprezentativitatea Sindicatului constatat ca reprezentativ la nivelul SRR, solicită a se avea în vedere că reprezentativitatea Sindicatului se raportează la numărul de salariați și numărul de membri ai Sindicatului respectiv; aspecte verificate de Ministerul Muncii și de instanța de judecată, atunci când se solicită a se verifica această reprezentativitate.

Curtea nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat și probe de administrat, în conformitate cu dispozițiile art. 394 din Noul Cod de procedură civilă, declară dezbaterile închise și reține cauza pentru a se pronunța pe fondul recursului ce face obiectul litigiului dedus judecătii.

CURTEA,

Prin *sentința civilă nr. 5241/04.09.2014 pronunțată de Tribunalul București* s-a dispus admiterea cererii formulate de reclamanta SINDICATUL UNIT AL SALARIAȚILOR – RADIO ROMÂNIA, în contradictoriu cu SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE și a fost obligată pârâta să comunice reclamantei informațiile de interes public solicitate prin cererea înregistrată sub nr. 1.02/194 din 07.04.2014.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs intimata **SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE**, care a criticat-o pentru motive de nelegalitate și netemeinicie.

În *motivarea recursului* s-a arătat că instanța de fond în mod eronat a interpretat că SRR face parte din categoria autorităților sau instituțiilor publice obligate la comunicarea informațiilor de interes public potrivit Legii nr.544/2001 motivat de faptul că SRR este o persoană juridică ce își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, fiind finanțată în parte de la bugetul de stat, fără să țină seama la modul concret de calitatea specifică SRR, anume aceea de mijloc de informare în masă, și prin urmare fără să țină seama de distincția clară dintre mijloacele de informare în masă (cum este cazul SRR) și instituțiile publice, realizată chiar prin intermediul Legii nr.544/2001.

Potrivit mențiunilor din cererea de chemare în judecată, reclamantul și-a motivat în drept solicitările pe dispozițiile Legii nr.544/2001. În acest sens, arată că SRR nu poate fi inclusă în categoria autorităților sau instituțiilor publice prevăzute de art.2 lit. (a) din legea nr. 544/2001, având în vedere obiectivele generale trasate SRR prin Legea nr.41/1994 și ne referim aici în special la cel de informare.

Astfel, potrivit cadrului special de organizare și funcționare al SRR, instituit de Legea nr.41/1994, societatea funcționează ca serviciu public autonom de interes național, independent editorial, care își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului.

Ca serviciu public, SRR, în calitate de mijloc de informare în masă, are obligația de a asigura prin întreaga activitate, în realizarea obiectivului general de informare, libera comunicare a informațiilor, precum și informarea corectă a opiniei publice.

Realizarea obiectivului de informare de către un mijloc de informare în masă, se înfăptuiește și prin prisma Legii nr.544/2001 care reglementează în cadrul Secțiunii a 2-a, art.19, accesul mijloacelor de informare în masă la conferințele și acțiunile publice organizate de autoritățile și instituțiile publice.

De asemenea, potrivit prevederilor art.20 din cadrul aceleiași secțiuni, mijloacele de informare în masă nu au obligația să publice informațiile furnizate de autoritățile sau de instituțiile publice.

Rezultă prin urmare că însăși legea nr.544/2001 face distincție clară între categoria mijloacelor de informare în masă, cum e cazul SRR și categoria autorităților și instituțiilor publice, legea nefăcând distincție între mijloacele de informare în masă cu capital privat și cele finanțate din fonduri publice.

Se mai arată că potrivit Legii nr.41/1994, în desfășurarea obiectului de activitate, Societatea Română de Radiodifuziune realizează venituri proprii provenind din : sume încasate din realizarea obiectului de activitate, taxe pentru serviciul public de radiodifuziune, penalități de întârziere pentru neachitarea la termen a taxelor datorate, sume încasate din publicitate, sume încasate din amenzi și din despăgubiri civile, donații și sponsorizări, alte venituri realizate potrivit legii.

În susținerea motivărilor care exclud SRR din sfera autorităților, instituțiilor publice, face trimitere și la Jurisprudența Curții Europene a

Drepturilor Omului, care în cauza Radio France și alții c. Franței, prin Hotărârea din data de 23 septembrie 2003, a decis în sensul că Radio France poate fi considerată o organizație neguvernamentală în sensul art 34 din Convenția europeană, având în vedere următoarele argumente: desfășurarea activității într-un sector concurențial; chiar dacă societății Radio France i s-au atribuit misiuni de serviciu public și chiar dacă aceasta depinde mult de stat în privința finanțării, cu toate acestea, legiuitorul a instituit un regim al cărui obiectiv este de a garanta independența și autonomia instituțională a acesteia.

De asemenea, prin Decizia nr.154/2004, Curtea Constituțională a României a stabilit că „autonomia acestor servicii determină informarea corectă a persoanelor asupra problemelor de interes public și asigură un cadru organizat pentru exercitarea libertății de opinie, libertății de a primi și comunica informații ori idei, fără amestecul autorităților publice”.

Prin întâmpinarea depusă la dosarul de fond societatea a făcut trimitere la Ghidul teoretic și practic pentru judecători - Accesul la informațiile de interes public publicat pe site-ul Institutului Național al Magistraturii.

Din cererea de chemare în judecată formulată de reclamant nu rezultă interesul legitim al reclamantului, ca și condiție de exercitare a acțiunii civile și anume folosul practic urmărit de acesta cu ocazia formulării cererii de chemare în judecată (art. 33 teza I NCPC).

Potrivit literaturii de specialitate, "prin impunerea cerinței interesului, care corespunde unei maxime celebre: "pas d'interet, pas d'action" s-a urmărit să se evite unele litigii lipsite de utilitate pentru reclamant, pur vexatorii", i

În interpretarea interesului legitim în speță, apreciem că nu pot fi avute în vedere "ad literam" prevederile art.6 din Legea nr.544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public potrivit căreia "orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile publice, în condițiile legii, informațiile de interes public". Față de acest aspect, rugăm instanța de judecată să aibă în vedere faptul că în speță noțiunea de drept recunoscut de lege (așa cum rezultă din prevederile art.6) nu se identifică cu interesul legitim în exercitarea acțiunii civile.

(A se vedea extrasul din răspunsul la întâmpinarea SRR formulat de reclamant într-un alt dosar având ca obiect comunicare informații de interes public, respectiv dosarul nr. 16738/3/2014 aflat pe rolul Tribunalului București, în care Sindicatul Unit al Salariaților Radio România justifică un interes în solicitarea informațiilor și anume analizarea condițiilor de reprezentativitate ale SLSRR, sindicatul reprezentativ la nivelul SRR).

Consideră că în materia comunicării informațiilor de interes public, doar în situația informațiilor care se publică din oficiu, aprecierea interesului nu ar intra în discuție.

În acest sens, prevederile art. 6 alin 3 din Legea nr.544/2001 acordă dreptul autorității de a identifica informația de interes public, pentru a vedea dacă solicitarea se încadrează sau nu în prevederile legii 544/2001, stabilindu-se astfel în concret dacă cererea este lipsită de interes.

Mai mult decât atât, instanța de judecată a obligat SRR la comunicarea informațiilor de interes public solicitate de reclamant potrivit capetelor 2 și 3 din cerere (dacă SRR reține pe statul de plată al personalului SRR cotizații

sindicale în favoarea organizațiilor sindicale de care aceștia aparțin; pentru fiecare organizație sindicală din SRR care este numărul de membri cu care organizația respectivă figurează în evidențele societății), fără a avea în vedere faptul că reclamantul are cunoștință (sau așa ar trebui), de informațiile legate de propria activitate, Sindicatul Unit al Salariaților Radio România fiind unul din sindicatele constituite la nivelul SRR.

La pronunțarea hotărârii instanța de judecată nu a avut în vedere faptul că o parte din informațiile solicitate de către reclamantă nu fac parte din categoria informațiilor de interes public, respectiv informațiile cu privire la celelalte sindicate din cadrul SRR (număr de membri, sediu, număr de membri cărora li se reține cotizație sindicală)

Constituirea, aderarea la un sindicat de către salariații SRR și prin urmare achitarea de contribuții către sindicatele constituite sau la care au aderat reprezintă fapte personale ale acestora, și prin urmare orice informație în legătură cu acestea nu pot intra sub incidența informațiilor de interes public. De asemenea, sindicatele reprezintă persoane juridice distincte, cu activitate proprie, distinctă de activitatea SRR, informațiile aparținându-le în exclusivitate.

Menționează că SRR nu a primit împuterniciri nici din partea salariaților proprii și nici din partea organizațiilor sindicale legal constituite cu privire la comunicarea informațiilor de genul celor solicitate de reclamant.

De asemenea, potrivit art. 7 alin.(1) din Legea nr.677/2001 pentru protecția datelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările ulterioare, "Prelucrarea datelor cu caracter personal legate de originea rasială sau etnică, de convingerile politice, religioase, filozofice sau de natură similară, de apartenența sindicală, precum și a datelor cu caracter personal privind starea de sănătate sau viața sexuală este interzisă." iar conform alin. (2) lit. b) al aceluiași articol, "când prelucrarea este necesară în scopul respectării obligațiilor sau drepturilor specifice ale operatorului în domeniul dreptului muncii, cu respectarea garanțiilor prevăzute de lege; o eventuală dezvăluire către un terț a datelor prelucrate poate fi efectuată numai dacă există o obligație legală a operatorului în acest sens sau dacă persoana vizată a consimțit expres la această dezvăluire.",

Totodată, solicitarea reclamantului de a răspunde care sunt organizațiile sindicale din SRR/ care au primit spații în imobilele SRR, este lipsită de obiect raportat la prevederile art.22 din Legea nr.62/2011 din care reiese clar faptul că pot negocia prin contractul colectiv de muncă la nivel de unitate punerea la dispoziție a spațiilor și facilităților necesare desfășurării activității sindicale, organizațiile sindicale reprezentative. Or în cazul reclamantului din prezenta cauză acesta cunoaște cu certitudine care este sindicatul reprezentativ la nivelul SRR și anume SLSRR.

A făcut trimitere la pct.2 la dosarul Tribunalului București nr. 16738/3/2014 în care reclamantul a solicitat societății "informații de interes public" tocmai în ideea de a analiza reprezentativitatea SLSRR.

Instanța de fond a obligat societatea noastră la comunicarea către reclamant a informațiilor cu privire la numărul de salariați SRR, numărul colaboratorilor SRR (care au contracte de colaborare, contracte de prestări

servicii), fără să aibă în vedere faptul că informații cu privire la aspectele indicate de reclamant se regăsesc în rapoartele de activitate publicate pe site-ul SRR www.radioromania.ro, în considerarea statutului SRR de post public de radio care oferă ascultătorilor toate informațiile care rezultă din activitatea sa, în vederea înțelegerii modul în care serviciul public de radiodifuziune își îndeplinește obiectivele stabilite de legea sa de organizare și funcționare, respectiv Legea nr.41/1994.

În acest sens menționează că potrivit prevederilor art.5 alin 4 din legea 544/2001 accesul la informațiile prevăzute la alin 1 din același articol (comunicate din oficiu de instituție), se realizează prin afișare la sediu, prin publicare în Monitorul Oficial sau în mijloacele de informare în masă, în pagina de internet.

Având în vedere publicarea acestor informații de către SRR pe pagina de internet proprie, reclamantul nu mai poate solicita furnizarea acestor informații și în scris. Mai mult decât atât, informații privind activitatea SRR sunt publicate chiar și în Monitorul Oficial (ex: rapoartele de activitate anuale, contul de execuție bugetară, hotărâri ale Parlamentului României privind numirea Președintelui Consiliului de Administrație al SRR precum și de desemnare a membrilor acestuia).

În cazul de față trebuie să se dea eficiență prevederilor art. 5 din lege (comunicare din oficiu), având în vedere faptul că un text de lege trebuie să se interpreteze în sensul în care acesta produce un efect și nu în sensul în care nu produce nici un efect.

De asemenea, art. 3 din Legea nr.544/2001 prevede că accesul la informațiile de interes public se face din oficiu sau la cerere, prin urmare, accesul din oficiu este regula, iar accesul la cerere constituind excepția. Prima formă o exclude pe cea de-a doua în cazul de față, având în vedere faptul că în cazul SRR, comunicarea informațiilor de interes public se face din oficiu, acestea fiind accesibile prin afișare pe pagina de internet proprie.

Mai mult decât atât, art. 6 alin 1 din legea 544/2001 prevede faptul că orice persoană are dreptul să solicite și să obțină informații de interes public, în condițiile legii amintite. Or la art. 5 alin 4 se precizează concret modalitățile de acces la informații.

Din interpretarea per a contrario a art. 8 alin. 2, reiese că solicitările în scris se fac doar atunci când nu exista forme de acces la informații așa cum sunt ele definite de art.5 alin 4 din legea 544/2001. Formele de acces prevăzute de art. 5 alin. 4 echivalând cu o disponibilitate pe loc a informațiilor, în accepțiunea art. 8 din lege.

De asemenea, potrivit art.10 din Legea nr.544/2001, nu este supusă prevederilor art. 7-9 din legea 544/2001 activitatea autorităților și instituțiilor publice de răspunsuri la petiții, dacă aceasta privește alte aprobări, autorizări, prestări de servicii și orice alte solicitări în afara informațiilor de interes public.

Potrivit prevederilor art.28 alin 1 din Legea nr.62/2011 a dialogului social, organizațiile sindicale apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, contractele colective de muncă și contractele individuale de muncă. Se arată că în prezenta speță nu ne aflăm sub sfera de influență a legislației muncii.

Intimatul reclamant SINDICATUL UNIT AL SALARIAȚILOR - RADIO ROMÂNIA a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

În mod corect a reținut instanța de fond ca parata-recurenta face din categoria "autorităților și instituțiilor publice" referite la art. 2 lit. a) din Legea 544/2001 și care sunt obligate să pună în executare dispozițiile Legii 544/2001 în relația cu cetățenii, nefiind înscrisă, apărarea recurenteii potrivit căreia calitatea de "mijloc de informare în masă" ar exclude calitatea paratei de "instituție publică" supusa rigorilor Legii 544/2001.

Teza "crucială" a paratei-recurente potrivit căreia, fiind SRR un "mijloc de informare în masă", nu ar putea fi în același timp "instituție publică" este o teză vădit falsă și infirmată chiar de Constituția României care, la art. 31 alin. 4, clasifică "Mijloacele de informare în masă" în "publice și private".

Este țara dubii din prevederile combinate ale art. 31 alin. 4 și 5 din Constituție ca SRR și sora sa geamăna TVR fac parte din categoria instituțiilor publice fundamentale ale statului, întrucât Constituția le menționează la art. 31 fie sub forma de "mijloace de informare în masă de drept public", fie sub forma "servicii publice autonome" și stabilește, actul fundamental, reguli de organizare și funcționare a celor două instituții.

Trebuie observat și ca actul normativ fundamental care stă în vârful piramidei dreptului, nu menționează decât acele "instituții publice" și "instituții juridice" care sunt fundamentale pentru stat (ca persoana de drept public) și pentru funcționarea "statului de drept", lăsând instituțiile publice de importanță secundară, a fi înființate prin acte infraconstituționale.

Chiar dacă Legea 41/1994 este neclară prin omisiune în ceea ce privește înființarea paratei ca "persoana juridică de drept public", conținutul evaziv al Legii 41/1994 nu este deloc un impediment, în calificarea SRR ca fiind instituție cu personalitate juridică de drept public.

Reținând prevederile art. 31 alin. 4 și 5 din Constituție și suplimentar, urmărind cadrul legal incident la data înființării paratei prin Legea 41/1994, rezulta cu maxima ușurință, concluzia ca recurenta este înființată și organizată ca persoana juridică de drept public.

Astfel, la 18 iunie 1994, data la care a intrat în vigoare Legea 41/1994, erau în vigoare:

- art. 1 din Legea 21/1924 pentru persoanele juridice potrivit căruia, citam: "Persoanele juridice de drept public se creează numai prin lege.";
- art. 29 din Decretul 31/1954 privitor la persoanele fizice și juridice potrivit căruia, citam: "Instituțiile de stat, ca persoane juridice, pot fi înființate prin lege (...)."

Suplimentar, trebuie făcută și precizarea importantă ca inclusiv actualul Cod Civil prevede, la art. 191 ca, citam: "Persoanele juridice de drept public se înființează prin lege."

În lumina celor de mai sus, "mijloc de informare în masă" sau "serviciu public autonom" nu sunt concepte care să excludă calitatea paratei-recurente de "instituție publică", ci reprezintă doar caracteristici specifice ale SRR, ca instituție publică.

Trebuie avută în vedere și definiția legală a "serviciului public" prevăzută de la art. 2 lit. m) din Legea 554/2004 potrivit căruia, serviciu public este, : "activitatea organizată sau, după caz, autorizată de o autoritate publică, în scopul satisfacerii unui interes legitim public".

În ceea ce privește criticile recurente cu privire la o pretinsă lipsă unui interes al reclamantului-intimat de a promova și susține acțiunea la fond, acestea urmează a fi înlăturate de către instanța de recurs întrucât art. 31 și art. 32 din CPC care reglementează cu privire la "interes" nu sunt norme de "drept material". Fata de acesta constatare, criticile recurente nu se încadrează în motivul de recurs invocat de recurenta, respectiv art. 488 pct. 8 NCPC l"când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.")

În subsidiar, criticile recurente urmează a fi respinse ca nefondate întrucât reclamantul are un drept nepatrimonial de acces neingradit la informații de interes public care este protejat de multiple norme precum art. 10, art. 8 din CEDO, art. 31 din Constituție și de Legea 544/2001 și care a fost încălcat de către recurenta, vătămarea nefiind reparată până în prezent.

Suplimentar, apreciază ca interesul unei persoane în obținerea unei informații de interes public este unul prezumat de legiuitor, rezultând aceasta concluzie atât din art. 31 din Constituție cât și din substanța reglementării Legii 544/2001. Informația de interes public este informația cu privire la care s-a prezumat de legiuitor ca interesează comunitatea celor guvernați, privita atât ca întreg cât la nivelul indivizilor.

Autoritatea sau instituția publică petitionată în baza Legii 544/2001 nu are un drept de a condiționa comunicarea unui informații de interes public, de justificarea de către petent, a unui interes "personal", întrucât obligația de comunicare ține de satisfacerea interesului public, și nu a interesului personal.

Art. 31 alin. 1 și 2 din Constituție obligă autoritățile publice ca necondiționat "de justificarea unui interes", să informeze asupra "treburilor publice".

Nu în ultimul rând, chiar dacă apreciază ca nu este nevoie să justificăm vreun interes, reclamantul chiar are un interes practic în a obține informațiile solicitate, servindu-i acestea, pe mai multe planuri:

- la evaluarea performanțelor în raport de celelalte entități sindicale, un indicator în acest sens fiind numărul de membri care au calitatea de salariați ai unității;
- la evaluarea de ansamblu a gradului de apropiere sau îndepărtare a entităților sindicale din SRR, de criteriul reprezentativității unui organizații sindicale;
- specific, pentru a cunoaște dacă Sindicatul Liber al Lucrătorilor din SRR mai îndeplinește criteriul legal pentru a fi considerat organizație reprezentativă la nivelul angajatorului SRR (50% +1 membri din numărul angajaților SRR) și pentru ca subscrisa să-și poată eventual exercita dreptul prevăzut de art. 222 alin. 1 din Legea 62/2011 a dialogului social ("Reprezentativitatea organizațiilor patronale sau sindicale poate fi contestată în instanță de către organizațiile patronale ori sindicale corespondente la nivel național, de sector de activitate, grup de unități sau de unități, în condițiile în

care nu mai sunt îndeplinite unul ori mai multe dintre criteriile prevăzute de art. 51 alin. (1) Ut. A-C, respectiv de art. 72 alin. (1) Ut. A și B, pe baza cărora a fost obținută reprezentativitatea în cauză.")

- pentru ca reclamantul sa se informeze daca SRR respecta principiul egalității de tratament juridic în relația cu sindicatele constituite la nivelul SRR, în ceea ce privește acordarea de sedii pentru desfășurarea de activitatea sindicală. Din anul 2013, subscrisa se afla într-un conflict cu SRR și numitul Ovidiu Miculescu, președinte director general al SRR intrucat, ca răzbunare pentru ca subscrisa a făcut la Agenția Națională de Integritate, doua sesizări privind încălcarea regimului de incompatibilități și conflict de interese de către Ovidiu Miculescu, ambele confirmate prin soluții pozitive de ANI, cel în cauza ne-a evacuat abuziv din sediul nostru pe care îl dețineam la camera 805 din sediul central al SRR, în contra voinței subscrisei și fara hotărâre judecătorească de evacuare și ne-a sechestrat bunurile sindicatului, într-o magazie încuiată la subsolul SRR, refuzând sa ni le înapoieze chiar și în prezent.

În dovedire, atașează următoarele documente:

- cele doua sesizări făcute de către subscrisa sindicat, la ANI, împotriva președintelui director general al SRR, Ovidiu Miculescu;
- răspunsurile pozitive ale ANI;
- sentința Curții de Apel București nr. 1291 din 23.04.2014, data în dosarul 7069/2/2013, prin care a confirmat cu autoritate de lucru judecat provizorie, încălcarea de către Ovidiu Miculescu a regimului incompatibilități lor prevăzut de Legea 161/2003;

plângerea penală formulată de sindicat împotriva numitului Ovidiu Miculescu pentru săvârșirea infracțiunii de Abuz în Serviciu și a infracțiunii prevăzute de art. 218 din Legea 62/2011, pentru evacuarea ilicită din sediul nostru și sechestrarea bunurilor noastre care se găseau în camera 805, a cărei soluționare este pendinte, facand obiectul dosarului înregistrat la Parchetul de pe langa Judecătoria sector 1 sub nr. 1537/19.05.2014.

În ceea ce privește criticile recurenței privind o pretinsa încălcare, de către instanța de fond, a prevederilor art. 7 din Legea 677/2001 pentru protecția datelor cu caracter personal, va rugam sa le respingeți ca nefondate, intrucat informațiile solicitate de subscrisa nu reprezintă "date cu caracter personal", în accepțiunea art. 3 lit. a) din Legea 677/2001.

Curtea de Apel București s-a constatat legal sesizată și competentă material să soluționeze prezentul recurs, date fiind prevederile art. 96 alin. 3 Cod procedură civilă, precum și ale art.20 din Legea nr.554/2004.

Verificând sentința civilă recurată, prin prisma motivelor de recurs formulate, a dispozițiilor legale incidente, Curtea constată că prezentul recurs este nefondat pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare:

Motivul de casare identificat de Curte pe baza susținerilor din cererea de recurs este cel prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 NCPC, atunci când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material.

1. Un prim motiv de nelegalitate al sentinței atacate a fost acela referitor la eronata interpretare a faptului că recurenta pârâtă face parte din categoria autorităților sau instituțiilor publice obligate la comunicarea informațiilor de interes public potrivit Legii nr.544/2001

În legătură cu acest aspect, Curtea reține că în conformitate cu prevederile art. 2 lit. a din Legea 544/2001 prin autoritate sau instituție publică se înțelege orice autoritate sau instituție publică, precum și orice regie autonomă, care utilizează resurse financiare publice și care își desfășoară activitatea pe teritoriul României, potrivit Constituției.

Este de necontestat că recurenta intimată este o persoană juridică ce își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, fiind finanțată în parte de la bugetul de stat, funcționează ca serviciu public autonom de interes național, independent editorial.

Așa fiind, corect a reținut prima instanță că referirea pârâtei la dispozițiile art. 20 din Legea nr. 544/2001, care prevede că mijloacele de informare în masă nu au obligația să publice informațiile furnizate de autoritățile sau de instituțiile publice, nu au relevanță în speță.

Astfel, obiectul prezentei acțiuni îl constituie obligarea acesteia de a furniza informații privind organizațiile sindicale ce funcționează la nivelul său, nefiind vorba de informații care să-i fi fost furnizate pârâtei de alte autorități sau instituții, ci de informații de interes public ce privesc propria activitate.

Subliniind această constatare, Curtea se poziționează în acord cu argumentele instanței de fond, critica recurente în sensul că făcând parte din categoria instituțiilor de informare în masă, neavând nicio relevanță, în raport de obiectul cererii de informații, care privesc strict activitatea sa de instituție publică, iar nu informații pe care le furnizează în raport de obiectul său de activitate.

Mai mult, nerelevante sunt și trimiterile la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât prin cauza Radio France și alții c. Franței, potrivit Hotărârii din data de 23 septembrie 2003 s-a stabilit că Radio France poate fi considerată o organizație neguvernamentală, aspect ce nu are legătură cu prezenta speță, iar prin Decizia nr. 154/2004, Curtea Constituțională a României s-a stabilit că „autonomia acestor servicii determină informarea corectă a persoanelor asupra problemelor de interes public”, ceea ce face ca această decizie să nu-și găsească aplicabilitatea în raportul juridic dedus judecății.

2. Un al doilea motiv de nelegalitate invocat a fost acela că nu rezultă interesul legitim al reclamantului, ca și condiție de exercitare a acțiunii civile și anume folosul practic urmărit de acesta cu ocazia formulării cererii de chemare în judecată (art. 33 teza I NCPC).

Nici acest argument nu poate fi primit, în condițiile în care, reclamantul funcționează ca sindicat în cadrul entității pârâte, iar informațiile solicitate îi folosesc ca interes practic, la evaluarea performanțelor în raport de celelalte sindicate, precum și la verificarea îndeplinirii criteriului reprezentativității unei organizații sindicale.

Așadar, nici acest motiv de nelegalitate nu poate fi reținut și urmează a fi respins de instanța de recurs.

3. Un al treilea motiv de nelegalitate se referă la faptul că o parte din informațiile solicitate de către reclamantă nu fac parte din categoria informațiilor de interes public, respectiv informațiile cu privire la

celelalte sindicate din cadrul SRR (număr de membri, sediu, număr de membri cărora li se reține cotizație sindicală).

Potrivit prevederilor art. 2 lit. b și c din Legea 544/2001 prin informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezulta din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau modul de exprimare a informației, iar prin informație cu privire la datele personale se înțelege orice informație privind o persoană fizică identificată sau identificabilă.

Susținerile recurente în sensul că informațiile solicitate au legătură în fapt cu activitatea fiecărui sindicat în parte, ca entitate distinctă nu pot fi reținute, având în vedere că informațiile solicitate au legătură cu activitatea părții, cum ar fi "organizațiile sindicale din SRR care au primit spații în imobilele SRR, pentru a le servi ca sedii pentru desfășurarea activității sindicale și pentru fiecare din organizațiile sindicale din SRR", sau "dacă SRR reține pe statul de plată al personalului SRR cotizații sindicale în favoarea organizațiilor sindicale de care aceștia aparțin", fiind evidentă netemeinicia criticii recurente.

În legătură cu caracterul nepublic al informațiilor referitoare la numărul de membri ai organizațiilor sindicale înregistrate la nivelul SRR sau la numărul total al persoanelor care au contract de muncă, contract de colaborare sau convenție civilă de prestări servicii cu SRR, instanța de fond a reținut în mod just că acestea nu constituie informații referitoare la datele personale în sensul art. 2 lit. c din Legea nr. 544/2001, deoarece nu se referă la vreo persoană fizică identificată sau identificabilă.

Așadar, este evident că informațiile solicitate sub acest aspect se referă la chestiuni de ordin general privind numărul de membri și la modalitatea acestora de aderare la o organizație sindicală, fără a se solicita date cu caracter personal ce fac obiectul interdicției legale.

Ca atare și acest motiv de recurs este nefondat și urmează a fi respins.

4. Un alt motiv de nelegalitate se referă la faptul că instanța de fond a obligat recurenta la comunicarea către reclamant a informațiilor cu privire la numărul de salariați SRR, numărul colaboratorilor SRR (care au contracte de colaborare, contracte de prestări servicii), fără să aibă în vedere faptul că informații cu privire la aspectele indicate de reclamant se regăsesc în rapoartele de activitate publicate pe site-ul SRR www.radioromania.ro, în considerarea statutului SRR de post public de radio.

Cu privire la această critică, este de observat în primul rând că informațiile solicitate de recurentă nu se referă la cele pe care instituția pârâtă este obligată să le comunice din oficiu în considerarea art. 5 din lege, iar pe de altă parte, recurenta nu a făcut nicio dovadă că informațiile solicitate de intimată s-ar afla publicate pe pagina oficială de internet a acesteia.

Prin urmare nici acest motiv de recurs nu este fondat și va fi respins.

5. Un ultim motiv de nelegalitate invocat se referă la susținerea recurente în sensul că în prezenta speță nu ne aflăm sub sfera de influență a legislației muncii, aspect ce nu este de natură să

influențeze în vreun fel soluția instanței de fond, având în vedere petitul cererii de chemare în judecată.

Pentru toate aceste considerente, Curtea constată că recursul este nefondat și în temeiul disp. art. 496 cod proc. civilă va dispune respingerea acestuia, cu consecința menținerii soluției instanței de fond ca temeinică și legală.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge recursul declarat de recurenta – pârâta SOCIETATEA ROMÂNĂ DE RADIODIFUZIUNE sector 1, București, STR. G-RAL. BERTHELOT, nr. 60-64 împotriva Sentinței civile nr. – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr.15862/3/ CA/2014, în contradictoriu cu intimatul – reclamant SINDICATUL UNIT AL SALARIAȚILOR RADIO ROMÂNIA, CU SEDIUL ALES - sector 3, București, STR. ALEEA BARAJUL BISTRITEI, nr. 16, bl. Y4, sc. 1, et. 5, ap. 28 ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 11.06.2015.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR,
ILIE CAMELIA MARIA POGORAN OANA DANIELA GRECU MĂDĂLINA ELENA

CONFIRM CU
ORIGINALUL

GREFIER
MIHU LUCREȚIA

Redactat/tehnoredactat – jud. G.M.E.

Jud. fond Daniel Donjete - Tribunalul București – Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal